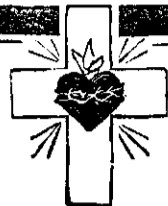

Duminica

Organ de propagandă religioasă și morală.
Organ informativ al AGRU-lui din Eparhia
Maramureșului

Biroul de distribuire: Librăria Asociațiunii
Sighet, Piața Unirii No. 25.

Prețul unui exemplar: 2 Lei.

Redactor responsabil: T. Berinde

Abonamentul pe un an: 100 Lei.

Spiritul iubirii propagat de Vatican

Zilele noastre sunt întunecate de atâta ură, că Congresul Euharistic internațional ne-a venit ca o rază cerească, risipind întunerecul din jurul nostru pentru un moment și artând popoarelor că adevărata înțelegere între ele nu se poate încipui decât în spiritul iubirii. Omenirea întreagă insetată de iubire, osândită să se sbată în ghiarele urei, a sorbit cu nesaț, leacul tuturor necazurilor sociale oferit de Preafericitul Părinte, Papa Pius al XI-lea prin delegatul lui, Cardinalul Pacelli. Presa necatolică a luat la cunoștință emoționat și recunoscător, că Vaticanul nu propagă altceva decât porunca principală a creștinismului: iubirea. Cu aceasta a fost făcut un pas enorm spre adevărata înfrățire a popoarelor.

Vorbirea cardinalului Pacelli e un mărgăritar al adevărului și frumuseții. E o făclie uriașă care în măreția ei arată omenirii drumuri neumblate până acum: drumurile iubirii. Urmarea acestei vorbiri ar însemna reformă în viața socială. Ideile lui Isus sunt veșnice și etern tinere, deci se pot realiza în societăți moderne. Ideile aceste ne aduc un suflu divin, curat și tânăr, și fiecare pas spre ele este câte o reformă. Cardinalul

Pacelli a exprimat ideea iubirii, ideea lui Isus, statelor le rămâne să se conducă așa ca să o atingă.

Și noi, catolicii români am fost atenți la vorba Cardinalului, care a fost vorba Vaticanului și a lui Isus. Am învățat din vorba aceasta din nou învățătura catolicismului, că fiecare în jurul lui trebuie să realizeze pacea lui Hristos, pe lângă cele mai curate și inflăcărâte simțiri naționale. Iară ni s'a demonstrat, și strălucit ni s'a demonstrat în Congresul Euharistic, că naționalismul și catolicismul nu se exclud și că avem o singură datorie către Tară și Religia noastră: să ne împlinim datoriile cu sfințenie și prin aceasta să împlinim porunca iubirii.

Acela își iubește semenul mai mult care are grijă să nu-l scandalizeze, să-i dea exemplu bun, să nu-i sgdue credința lui în bunătatea omenească, să-i cinstească toate drepturile, va să zică: e om cinstit. Cinstea noastră va fi măsura iubirii noastre.

Ideile lui Isus prin reforme se reazelizează și reformele trebuie să pornească dela noi înșine. Dacă până aci n'am fost destul de iubitori față de frații noștii, de azi încolo vom fi. Dacă până acum n'am jertfit destul, de acum vom jertfi însutit

pentru ei. Dacă până'n această zi am trăit în discordie cu ei, de acum înainte ne vom năzui să

ne înțelegem. Așa vom realiza pacea lui Cristos între noi.

I. B.

Scrisori către o prietenă.

I. CLEVETIREA

...Mă întrebi asupra modului de comportare în mediul în care te-a aruncat valul vieții; că, anume care-i, cea mai mare datorință, pe care trebuie să o îplinești, pentru a te menține la nivelul la care trebuie să fie o fată, a cărei purtare nu lasă nimic de dorit.

Îți răspund cu cuvintele Mântuitorului: *Să iubești pe Domnul Dumnezeu tău... aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă!* dar cine nu iubește pe fratele său pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu pe care nu-l vede? De aceea, a zis Mântuitorul că „a doua asemenea celei dintâi porunci (a iubirii lui Dumnezeu) este să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși! Matei, 22, 37-39. Și cea mai urâtă patimă opusă iubirii de aproapele, este clevetirea. Sf. părinți aseamănă clevetirea cu limba înveninată a șarpelui, care este bifurcată; clevetitorul sau clevetitoarea se rănește pe sine însuși și rănește și pe altul. O mai aseamănă cu muștele ce se așează totdeauna pe partea putredă a mărului—de ex.—și nu pe partea sănătoasă; o aseamănă cu hie-

nele cari desgroapă numai cadavre și mortăciuni! Se spune că un sf. părinte, a dat de canon, unei femei ce clevetise, să împrăștie în larg penele unei găini și apoi să le adune pe toate, vrând prin aceasta să arate că, pe cât e de greu — ori chiar imposibil — să adune cineva penele împrăștiate de vânt, tot așa-i de greu să repare cineva onoarea celui despre care a clevetit. Dar să ne lămurim: a cleveti înseamnă a descoperi — fără trebuință — scăderile altora, și vom scăpa de această patimă, scoțând din inimă orice judecăți defavorabile despre semenii, căci „din prisosul inimii grăiește gura”. Să nu judecăm pe nimeni, căci uzurpăm drepturile singurului judecător: Isus Hristos—Dumnezeu! Iată gândurile ce mi-le-a prilejuit întrebarea ta, gânduri ce le aștern pe hârtie, împreună cu prietenescul sfat, ca oricâteori vei fi ispășită să clevetești despre cineva, zi mai bine cu *Impăratul David*: „Pune Doamne pază gurii mele, și ușă de îngrădire în jurul buzelor mele”. Ps. 140, 3.

Alin Vanla

Preoți, dacă inoptați la Sighet, găsiți loc liniștit și curat la Asociația pt. Cult. Pop. Rom. Sighet.

Piața Unirii No. 25.

Noi și semenii noștri

Ce va zice lumea?

De multe ori se întâmplă cu noi — atât în lucruri mărunte cât și în lucruri mari — că din frică de „gura lumii” ne reținem de a face ceva, ce ar fi un lucru frumos, o faptă bună, un bun exemplu, poate chiar poruncă dată altora, dar reținuți de frică, că oare ce va zice lumea, nu le facem, mai bine ne retragem într-o nepăsare oareșcare, lăsând pe alții să facă și să-și câștige ei merite temporale ori chiar și vecinice. Nouă nu ne pasă, pe noi nu ne interesează.

Cât de bine ar fi dacă ne-am retrage astfel și ne am gândi la judecata celor buni, atunci când facem netreabă, ceva necuviincios, nu zicem chiar păcate de moarte, dar chiar și lezne iertătoare.

Așa se vede suntem ferm convinși, că „lumea” nu ne va judeca atunci, când suntem pasivi în a face binele, ci ne este frică de „gura lumii”, numai atunci, când nu suntem gata a conlucra cu aceasta „lume” în mod activ.

Retragerea aceasta, nepăsarea aceasta, pentru cele bune în sine, nu ar avea însemnătate, dacă sf. Biserica noastră nu ne-ar impune chiar sub păcat de moarte unele acțiuni,

cari suntem obligați, a le face să zicem, în vremuri normale, când viața curge în ritmul ei aproape normal, obișnuit și liniștit. Atunci când toată lumea și-ar împlini datorințele impuse, dacă nu ar fi bolnavi, flămânzi, săraci, profeți mincinoși, rătăciți și răufăcători de-a valma. Inșă în acest caz lumea nu ar fi „aceasta lume” ci ar fi Impărăția lui Hristos, când și unde nu am face alta decât L'am preamări prin cântări.

Noi însă suntem până una alta pe „lumea aceasta” în zilele noastre de azi aproape apocaliptice, când ni se impune o datorință dublată și chiar și mai multiplă de a lucra și a face binele, nu numai acele strict impuse, ci și cele numai recomandante.

Neglijarea faptelor bune și-a mărturisirii credinței vii, din frică de „gura lumii” este păcătoasă între împrejurările de azi, când lupta dintre binele și răul este atât de pronunțată, precum se prezintă azi și la moment.

Fiecare creștin catolic este obligat a-și mărturisi păcatele barem odată într'un an, cum o poruncește aceasta însuși sf. noastră Biserică.

Câți sunt cari se rețin dela această mărturisire, din frică că: „ce va zice lumea” dacă pe el, — care eventual e gura satului, e președintele vre-unei organizații cu mulți aderenți; care, se ține, ori poate că și este, un mare personaj; de fapt, ori închipuit, mare savant, — că ce-ar zice lumea dacă l-ar vedea pe el în scaunul de mărturisire? Pe el, care realmente și în definiu: „praf este și în pământ se va întoarce!”

Ce este el? Cât de mare este el față de...? Ce să zicem? Față de universul, de lume? Să zicem numa! față de o camilă sau față de un elefant indian? Ce este el dacă nu are suflet și dacă nu ar fi fost creat de Acela, prin Care a fost creat, asemenea Aceluia, Carele l-a creat, purtând el însuși, spre deschiinire de cealaltă creaturi, nu numai chipul lui Dumnezeu, dar și o schintea dumnezeiască, suflarea lui Dumnezeu — sufletul.

Și oare nu se cade ca creatura să se plece în fața Creatorului, zicând preotului în scaunul de mărturisire: mărturisesc ție părinte, care ești în locul lui Dumnezeu, cu multe și mari păcate am vătămat pe bunul Dumnezeu.

Pentru aceste câteva cuvinte s'au despărțit mulți și au părăsit Biserica cea adevărată, a lui

Hristos, și ce mare e răul al acloa, cari fără de a rasi în mod declarat, nu și deplinesc aceasta datorință, având frică de: „gura lumii”. De frică că oare: Ce va zice lumea?

Despre aceasta lume zice Mântuitorul prin sf. ap Ioan: „tot ce este în lume, este pofta trupului, și pofta ochilor, și trufia vieții, și aceasta nu este dela Tatăl, ci din lume este”. (Poftele trupului sunt dorințele păcătoase; poftele ochilor sunt toate lăcomiile lor; iar trufia vieții stă în arătarea bogățiilor și a domniei). „Și lumea trece și pofta ei, dară cel ce face voia lui Dumnezeu rămâne în veci”.

„Fiilor, ceasul cel de apoi este, și precum ați auzit, că Antichrist vine, și acum mulți antichristi s'au făcut, de unde știți că e ceasul de apoi”.

„Dintre noi au ieșit, ci nu erau dintre noi, căci de ar fi fost dintre noi, ar fi rămas cu noi, ci au ieșit ca să se arale că nu sunt toți dintre noi” (1. Jo. 2, 15—19).

„Oare când vom ajunge și noi la acolo, ca sute de mii de mărturisiri și cuminecări să se facă și la noi, cum se fac acestea cu ocaziunile Congreselor Eucharistiice internaționale?”

Lilieci Răstignitului

La margine de cătun, îngropată între liliaci și pomi, stă dreaptă — ca un adevăr milenar — bătrâna Răstignire!

Agale, vântul coboară și înalță crengile nflorite în semn de umilit salut Celui sacrificat!

Lugubru muzica nocturnă măsoară timpul cu 12 bătăi metalice și cadențate.

Nu pot s'adorm, mă zbat sub povoara gândurilor obositoare. . . . Privesc pe geam; luna aruncă raze în jurul cununii spinoase, poleind cu raze palide ceiace vremea și ploaia a șters. Lilieci albi și roșii într'o frățescă împreunare — straje parfumată la picioarele Tale — cu neliniștea ce se desprinde din umbrele jucăușe ale florilor, mă'nfioară!

Sub ploaia blondă de raze, chipul Tău apare mai palid suferința mai puternic săpată în obraji rupți de chin, iar rana spinilor e mult mai adâncă și picurii calzi ai Sângelui Sfânt se preling încet pe tâmpile — săpând în sufletu-mi păcătos și mai adânc muștrările de cuget de atâta necunoștință pentru Răscumpărare!

Bietu-mi suflet, chinuit prea mult de muștrări de conștiință se rănește adânc în fața Chipului Tău îndurerat, din care numai ochii i-ai uitat în lumea împăcării dincolo de senin — și privesc blânzi — dojenind prin bunătatea lor și mai mult! Cuprinsă de teamă și fior, numi pot ridica ochii dela miraculoasa priveliște!

Mi-e teamă și totuși mă atrage o putere supranaturală spre Tine! Știu că numai acolo la picioarele Tale isvorul

lacrimilor mele va fi pur și acolo voi găsi deplină mângăere.

Ca un somnabul trec pragul ferestrii, străbat grădina, tufișurile foșnitoare și . . . am ajuns! Ce svonuri de frunze străbat ușor, înfiorându-mă cu o adiere parfumată? Sunt flori de liliac ce și de depun în semn de rugă la picioarele tale petalele și balsamul! Glasul mi e mut de atâta emoție — doar lacrimile fierbinți pornesc din ochi spre calea petalelor în acelaș semn: rugă, rugă mută al unui suflet îndurerat, în miez de noapte, la margine de cătun, la picioarele Crucificatului!

Lacrimile mele sunt pocăință și durere! Durerea mi-au răscălit-o crengile de liliaci! În ele văd ș'acum dusă pe veci o mamă! Tot noapte era ș'atunci și lilieci erau înfloriți . . .

De aceia legănarea lor m'atrage magnetic și dureros, și'n

parfumul lor aud glasul de argint al mamei, glasul copiiiării pururea amuțit!

Plâng, și sufletul îmi plânge mut de durere și plâng și florile de liliac în ploaie de petale la picioarele Tale, amestecându-se cu lacrimile suferinții mele!

Și sper Isuse că o așa pioasă rugăciune de floare și lacrimă o vei asculta și-mi vei trimite tămăduitoarea mângăiere!

Aștept o ploaie de liniști, să-mi cadă în suflet așa cum la picioarele Tale cade ploaia de lacrimi și ploaia de flori! Și „cred Doamne, ajută necredinței mele!”

Când zorile au destrămat ultima rămășiță de vis — pe patul meu am găsit o pădure ntreagă de liliaci uitată acolo de mama dorurilor mele!

Eleonora Fetti

Cu ochi văzători

Când vom avea cotidia-
nul?... Când vom avea cărți
bune și eficiente?... Când vom
putea arunca și noi cre-
dincioșilor noștri în mod gratuit
— cum fac alții — broșuri de
propagandă?... Presa este
chestiunea vitală și baza de
existență a ființei noastre de
azi. Este ideea în a cărei sfe-
ră pătrunzătoare și atractivă
suntem, trăim și mișcăm...

Cu cuvinte mai simple:
presa este pâinea de toate zilele
a omului de azi. Ea îi susține
vieța, ea îi dă putere și ea
îi întărește mușchii pentru
lupta inevitabilă. Întru ade-
văr?... Se poate. Se poate,
că presa întru adevăr desvultă
puteri și energii, se poate, că
ea imprumută forte morale.
Se poate. Dar ne lipsește. Ori
suntem săraci, ori neștiutori
Ori unde nu suntem nici una
nici alta, acolo putem să fa-
cem prea triste constatări.
Dacă privim mii de suflete
târâte de presa rea în mise-
ria morală, atât de caracte-
ristică în zilele de azi, vom
stabili cu mult amar, că,
aceasta pâine de toate zilele
de multe ori în loc de puteri
și mușchi, în loc de vieță și
energii produce putregai și
lepră, miserie și moarte. Ci-
neva a amestecat otravă în
pâine sau poate nu a fost pre-
gătită din făină curată, sau a
fost frământată cu mâini mur-
dare și infecte?... E bine, ca
înainte de a lua ceva de citit
în mână, să examinăm cu
deamăntul miezul pâinii, pen-
tru de a evita consumarea
scrierilor rele, otrăvitoare. E
absolut necesar, ca să cu-
noaștem pe acela care scrie.
E necesară aceasta axaminare
de vreme ce omul nu vede,
că în dosul normanelor de
produse ale presei vuziește o
armată întreagă. Presa nu
este o mașinărie automată.
Oameni sunt aceia, cari îi fur-
nizază carbunele. Presa este
reflexul, proiecțiunea gânduri-
lor acelora, cari au scris-o. Mo-
dul de gândire a scriitorilor
de azi însă e în neincetată
de cadență, stricată, inveninată
de patimi. Că este așa, avem
pilda grăitoare a miilor de
monstruoșități, fructul shcimo-
nosit al presei, care a jurat
pe steagul perversității și al
de josirii etice. O atare pâine
sufletească, care isvorește din
asemenea isvor, nu poate să
fie sănătos, înainte de toți
pentru un creștin catolic.

Omul de azi nu observă,
că otravă mănâncă, că pregă-
țitorii pâinei lui de toate zilele

IMPREUNĂ CU BISERICA

Spiritul mângăitor.

Alt mângăitor voi trimite
vouă, spiritul adevărului — cu
aceste cuvinte mângăie Isus pe
ucenicii săi în preajma morții
sale. A venit cina cea de sfân-
tă, pe care Isus cu dor a dorit
să o mănânce cu ucenicii săi.
A sosit ceasul jertfei volun-
tare, ceasul jertfei de iubire.
A fost rostite cuvintelele du-
reroase: *fiilor nu mult voi fi
cu voi, — și aceasta despărțire
a umplut sufletul apostolilor cu
atâta durere, încât nici învăță-
turile cele mai frumoase nu au
putut să i mângăie. În culmea
intrisării apoi ca suprema mân-
găiere, Isus le făgăduiește: Alt
Mângăitor va veni, pe care Eu
îl voi trimite vouă dela Tatăl,
Spiritul adevărului, carele dela
Tatăl purcede, El va mărturisi
despre mine.*

Cașicum și nouă ne-ar suna
aceste cuvinte, atât de plăcut
ne ating. Și nu fără înțeles.
Doar și noi așteptăm pe Spiri-
tul Sfânt, — în cunoștința pă-
catelor noastre așteptăm și noi
pe Mângăitor, — în intristările
vieții noastre pământiești aștep-
tăm și noi pe Spiritul adevăru-
lui, care prin mărturiile sale
trebuie ca să ne conducă pe

nu sunt oameni de caracter,
gândurile lor nu isvoresc din
idealuri curate, ci sunt în înțe-
lesul cel mai strict al cuvântului
otrăvitori. Otrăvitori, pentru
cari legea nu are pragaf,
asupra cărora opinia publică
nu se pronunță, deși, mii de
suflete se ruinază în urma ve-
ninului pregătit de ei...

În marele cazon al presei
otrava ferbe mereu și noi dis-

calea cea bună. Dacă am putea
pricepe pe Acela, a cărui lipsă
este isvorul atâtor suferințe, aș-
teptarea căruia, nădejdea și
câștigarea Lui este însă bucurie
atât de mare!

Cași o realitate înspăimân-
tătoare ne încunjoară multele
necazuri, suferințele, pagubele,
nefericirile, supărarea, durerea,
— ca să ne arunce în vârtejul
disperării. Aceste toate nu nu-
mai ne încunjoară, — sălăș-
luiesc chiar în noi prin neștiința
și nepriceperea noastră, prin
aplicările noastre spre rău și prin
neîndestulirea noastră spre tot
ce este bine. Idei nepricepute,
principii neînțelese, patimi vâ-
jăitoare, planuri neisbutite, vi-
suri preafrumoase transformate
în realitate pustie, cu aceste ne
trece vremea, aceste ne slă-
besc puterile. Intre aceste vre-
mea trece, puterile scad, moar-
tea se apropie, viitorul nesigur
ne amenință.

Intre împrejurările date, pu-
tem să facem ceva mai bun,
decât să căutăm aceea ce ne
poate liniști și întări — aceea
ce ne poate mângăie? Și dacă
căutăm și găsim. Dar nu amă-
girile științei omenești, nici fal-

cutăm în timpul, când sufletul
flămând cere nutremânt bun și
hrănit. Noi nu-i putem da
seu dacă îi dăm, îi dăm
preascump, cași medicamentele.
De aceia întrebăm, când vom
avea cotidianul, când vom
avea broșuri de propagandă
gratuite, ca să paralizăm acti-
vitatea atât de primejdioasă a
acelora, cari numai binele nos-
tru nu-l vreau?

sele străluciri ale lumii ne vor
întări și mângăia, — ci isvoa-
rele cristaline ale învățăturilor
dumnezeiești, casa nesecată a
comoarelor descoperirii dumne-
zeiești: sfânta scriptură, scrie-
rile sfinților Părinți, făgăduin-
țele și principiile de morală și
de credință ale Bisericii ne vor
da totul ce căutăm. Aceste sunt
depozitărele marilor principii,
care luminează în labirintele
bucuriei și intristării, în ale ve-
seliei și patimilor, ne arată tai-
nele fericirii și ale disperării.
Și aceste toate Dumnezeu, Spiri-
tul Sfânt ni le dă.

Cum nu am fi mângăiați,
când știm, că avem un Dum-
nezeu, care stăpânește peste
noi, puterea căruia ne-a creat
și pe noi, voința căruia ne sus-
ține și ne guvernează, înțe-
lepciunea căruia toate le aran-
jează bine și plăcut, dreptatea
căruia e vătămată prin păcat,
dar e împăcată prin pedeapsă,
îndurarea căruia rabdă pe rău-
făcători, care dă părere de rău,
iubirea căruia cuprinde lumea in-
treagă și îndestulește inima, făgă-
duințele căruia ne pun în vedere
fericiri neînchipuite de mintea
omenească, — având asemenea
făgăduințe m'am umplut de
mângăiere, — zice Apostolul.

Întru adevăr, mare mângăi-
tor este Spiritul Sfânt, atunci
când în calitate de Spiritul ade-
vărului ne convinge despre
asemenea adevăruri, trezește
în noi asemenea gânduri, și
nutrește în noi asemenea nă-
dejdi.

Dar munca lui plină de
dragoste e încoronată atunci,
când mărturisește despre Hris-
tos, atunci când ne atrage
atenția spre viața, învățăturile,
patimele, mărirea și făgăduin-
țele Lui. Ni-l prezintă pe Isus,
ca pe Fiul lui Dumnezeu, dum-
nezeirea căruia a mărturisit-o ce-
rul și pământul. ni-L prezintă
pe Isus ca pe un sfânt, nevi-
novat, despre care au mărturi-
sit înaintea Lui profetii, în tim-
pul Lui credincioșii Lui și dus-
manii Lui, iar după aceea
apostoli și prigonitorii credinței
Lui. Apoi ni-L prezintă pe Isus,
în calitatea Lui de „Om al du-
rerilor”, care știe, că ce este
durerea și slăbuiciunea, care
știe ce însemnează a fi umilit
și urgisit, doar El însuși a voit
să fie cel mai de pe urmă din-
tre oameni, că dacă nu-i pu-
tem fi asemenea Lui în mărirea,
cel puțin în umilire și miserie
să ne apropiem de El, cel pu-
țin atunci să-i fim asemănători,
când suntem copleșiți de sără-
cie, foame, sete, boli, doliu,
lacrimi, suspine și moarte! O,
ce mângăieri puternice și ne-
biruite ne dă Spiritul Sfânt!

Cine se va lepăda dela un Dumnezeu, care se zbate în mizerie, se luptă cu neajunsuri? Cine ar putea refuza pe Nevinovatul osândit, chinuit și ucis?

Aceste sunt sfaturile Spiritului adevărului, aceste sunt mărturiile Mângâitorului.

Să-l chemăm, loc să-i facem și dacă vine, să-L primim cu mare bucurie, să-L păstrăm să nu se depărteze dela noi, pentru că El nu poate locui împreună cu păcatul. Să-l primim sfaturile, ca să ne putem împărtăși de mângâierile Lui.

Credință și viață

Aprecieri competente asupra catolicizmului făcute de ortodocși.

1. „România” din 2 Iunie 1938.

Indemnul Cardinalului Pacelli

La închiderea congresului eucharistic, ținut zilele trecute, la Budapesta, cardinalul Pacelli a rostit o cuvântare încărcată de un profund tâlc sufletec. Vestitorul de sfântă vorbă al papei Pius a accentuat un lucru — pe care trebuie din capul locului să-l reținem. Anume: iubirea. Iubire nu ca factor abstract și incert, ci iubirea ca realitate activă și creatoare. În jocul de tragică involburare care a cuprins omenirea mai ales dela război încoace, în această înclăstare de instincte colective în care parcă singura stare de fapt valabilă este forța impulsivă și singura morală setea de paroxistă dominație, rămâne totuși ceva care ne depășește, o zare de viață imens deschisă dincolo de noi și dincolo de scurgerea vremelnicilor. E dragostea văzută ca esență veșnică și ca permanent corectiv al egoismului nostru mistuitor. Atâta timp cât vor fi pe lume oameni, desigur va fi și nesfârșită suferință. Istoria — ori cum ar fi ea, — presupune durerea ca o condiție primordială a propriei sale desfășurări.

Dar — alături și peste suferință va exista mereu iubirea, chemarea aceia tainică a sufletului către suflet și a insului către ins.

Eforturile pacificatoare ale țărilor de pe cuprinsul întregului glob vor fi sterpe dacă nu și vor hrăni rădăcina din izvorul de apă vie al dragostei concrete. Cardinalul Pacelli a vorbit dela înălțimea chemării sale de misionar apostolic — și numai așa putea să vorbească. Dar noi? Ajunge-vom

oare vreodată să ne contopim gândurile și simțirea în acest mare adevăr lăuntric pe care l-a reactualizat în indemnurile sale, cardinalul Pacelli?

Știm prea bine cu câtă ar-

doare se agită în ultima vreme ideia creării unei comunități mondiale, tocmai din teama generală de a nu izbucni încordarea într'un uriaș cataclism. Această comunitate n'ar urmări altceva decât asigurarea întemeiată a securității colective. E firește, aci, o râvnă uncnimă a umanității. O râvnă cu țel — care însă nu și-a găsit până acum modalitatea potrivită de înlăptuire, din simplul motiv că s'a acordat o însemnătate prea vădită formalităților aparente, neglijând-se implicat realitățile spirituale.

Principiul iubirii active vine să înlătore fundamental această insuficiență și cine știe poate, să ne aducă chiar salvarea noastră de oameni ai unui veac peste măsură de frământat.

S. B.

Citiți și răspândiți „DUMINICA”

Alo! Țara Voivozilor.

Unde dai și unde crapă? Gazetă „Țara Voevozilor” anunță noul război contra bisericii unite.

În Sighet se colportează știrile unei gafe, săvârșită de o față bisericască ort. Că zvonul despre aceasta gafă, nu este creație, confirmă pe fața întâi chiar și Țara-Voevozilor, organ de propagandă ortodoxă, care vorbește de deschiderea unor scrisori mai înainte de a ajunge acelea la destinație și pune în vedere și acțiuni penale. Ar fi vorba, se spune, despre două scrisori, cărora, din greșală, li s'au schimbat plicul, așa că una ar fi ajuns chiar în mâna aceluia, contra căruia era scrisă.

Nu putem trece fără observație felul de a gândi și a proceda a conducătorilor gazetei „Țara Voevozilor.”

Avem experiența trecutului, din cei câțiva numeri apăruiți în decurs de IX ani al acestei gazete — (culturală și economică?) se înțelege „Steaua Maramureșană și coop. Zorile”) — că domniile dela conducerea gazetei s-au însușit deja o rutină de ași tăinui gândul și a întoarce atențiunea cetitorilor dela scopul adevărat al apariției, venind cu tunul cel mai mare de a salva „pe urmașii voievozilor descălecători” din ghiarele catolicismului. Cum am spus, intenția d-lor nu ne interesează, procedura însă da, fiindcă ni se face judecată și nouă, ori în astfel de situație avem și noi de spus un cuvânt.

E un fapt interesant și cred, că fără pereche în țară, aceea cu ce suntem acuzați. Toate relele — și sunt multe, — cari bănuiesc în Maramureș se pun în cărucia bisericii, unite și se spune și leacul mântuirii, pe teren Zorile Maramureșului.

Că cele scrise aici de noi nu sunt afirmări gratuite, cităm, din cel mai proaspăt nr., cel avem în față, al gazetei „Țara Voevozilor”: „Protestăm că pe ruinele episcopiei ortodoxe ucisă mișelește de catolicismul distrugător de suflete și conștiință națională, — strein de sufletul românesc, — să se înființeze o episcopie gr. catolică la Baia-Mare, etc.”, iar în alt articol se dau asigurări că peste două luni „când vom avea Vlădică vor începe destrămările în parohiile greco-catolice”.

Bun. Am înțeles.

Pentru că există prevedință divină. Pilda o avem chiar în față. Gafa cu scrisorile. Și n'ar trebui să se piardă din vedere un lucru. Biserica catolică este sau nu un așezământ dzeiesc? Da sau nu? Se auzim părerea celor dela „Țara Voevozilor.”

Pentru că, cum bine se știe, dacă e dela Dzeu, zădarnice sunt încercările oamenilor de a o distruge. Ori nu înfloreste pe fața întregului pă-

mânt, ca nici o altă, Biserică catolică?

Apoi că biserica catolică, cum e acuzată, ar fi ucigătoare de suflete și conștiință națională o poate spune un anal-fabet, însă nu un intelectual.

Deocamdată zicem: Stop, stând și pe mai departe la postul de veghe.

(Un unit)

Andrei Bobola noul sfânt ridicat la cinstea altarelor este obiectul unei ~~deosebite atenții~~ atenții. Polon fiind denaștere, trupul lui în aceste zile va fi transportat din Roma la Varșovia. Trupul va sosi în ziua de 10 Iunie la Budapesta unde va fi expus câteva ore într'o biserică. Trupul este însoțit de 700 de nobili poloni, cari formează garda de onoare a noului sfânt. Vagonul, în care sunt transportate osemintele lui Andrei Bobola este transformat în capelă.

Reuniune Mariană în Iapa. În urma ostenelelor păr. Iuliu Ardelean din Iapa, azi se înființază Reuniunea Mariană, care va încadra o bună parte a credincioșilor de acolo.

Un „martor al Iehovei” osândit. Sectarii în cele mai multe cazuri se luptă cu arme nepermise. Adeseori se folosesc de calomniile cele mai grozave adresate preoților altor confesiuni. Aceste calomnii adeseori sunt crezute de poporul neștiutor. Așa s'a întâmplat și în comuna Crucișor din jud. Satu-Mare. O anumită Hermina Cotuțu de 34 de ani în calitatea ei de răspânditoare a ideilor sectare ale, martorilor lui Iehova încă s'a folosit de acest mijloc. Văzând, că propaganda ei este înfrântă de credința neclintită a locuitorilor a început să vorbească de rău pe preotul român-unit de acolo. Procedura ei însă a dat greș, fiindcă curatoratul din Crucișor a intențat proces împotriva ei Tribunalul din Satu-Mare a judecat-o la 2 luni închisoare și 2000 Lei amendă.

POȘTA RED. Eleonora Fetti
Comunicați de urgență adresa
exacii a Dvoastră.

Calendar săptămânal 12—18 Iunie 1938.

12. Dumineca Rusalilor
ap. Fapt. 2, 1—11. Evg. Ioan 8, 37—53.
 13. Lunea Rusalilor
ap. Efez. 5, 9—19. Evg. Mat. 18, 10.
 14. Marți Eliseu 840 in. de Hr.
 15. Mercuri Prof. Amos
 16. Joi P. Tibon
 17. Vineri M. Manuil și soții
 18. Sâmbătă M. Leonte
- La 5 Iunie soarele răsare la 4 02 apune la 19 58 ore. Până la sfârșitul unei zile scade cu 6 minute.